

быхъ сѣднѣли на нихно мѣсто, а то ште рѣче, да си остане богатство-то при кого-то ся нахожда. Рѣдкы сѣ оныя болѣре, кои-то не потрошявѣтъ своё-то злато, а като го прѣскѣтъ ставѣтъ вси-чкы-ти съ кой да е начинѣ, спомоштници на об-што-то благо, кой съ поголѣмо, кой съ помалко достоинство, а нѣкогы и безъ всѣко достоинство. Покрай нихъ съживява ся трѣговиѣ-та утѣчява ся вкусъ-тѣ, разцвѣтявѣтъ искусства-та и ся сбѣ-двѣтъ надѣжды-ты на всѣкого, кой-то иска да избѣгне сиромашнѣ-тѣ съ трудъ и занаятъ.

Кой-то вижда въ богаты-ты само хора мрѣ-зеливы, разгалены и бесполезны, той глупаво сѣди. Злато-то, ако прави едны мрѣзеливы, то подканѣя другы на достойны работы. Нѣма градъ, колко годѣ просвѣтенѣ, на свѣтъ-тѣ, дѣто богаты-ти да не сѣ уреждали и поддрѣжявали голѣмы благо-творителны заведенѣя, нѣма ни едно мѣсто, дѣто тѣ или нагласени на общества, или всѣкый на странѣ, да не сѣ были подпора на несчястны-ты.

И така гледай ты безъ гнѣвъ и безъ зависть, и не повтарѣй чрѣны-ты хулы на тлѣпѣ-тѣ. Не бѣди нити высокомѣренѣ, нити унизителнѣ прѣдѣ нихъ, както не бы штѣлъ и ты да бѣде высоко-мѣренѣ или унизителнѣ прѣдѣ тебе, кой-то е по малко богатъ отъ тебе.